

Vader-dochter marathon (Rotterdam 7-apr-19)

De redactie was nieuwsgierig naar het verhaal van de vader-dochter marathon van Hans en Maxime, de marathon van Rotterdam afgelopen 7 april. Dat lijkt ons zo iets bijzonders.

Even voorstellen

Maxime van der Ven, dochter van Hans van der Ven en jongste lid van onze loopgroep (24 jaar). Zij studeert Human Resources, werkt elke zaterdag van 03.30 tot 12.00 uur bij Albert Heijn en heeft zich in 2018 bij LGH aangesloten.

Hans van der Ven, vader van Maxime, werkt als hoofd van de financiële administratie bij Bo-Ex in Utrecht. Hij is 62 jaar, heeft sinds afgelopen 7 april dertig (!) marathons op zijn naam staan en is sinds 2000 lid van LGH.

Een stukje voorgeschiedenis

Het begon in 2003 met de jeugdafstanden van 'de 80 km van Werkhoven'. Elk jaar was Hans van de partij om op vier opeenvolgende woensdagavonden in September mee te doen aan de 4 x 20 km in het naburige dorp van Houten. Maxime was negen jaar oud en wilde, samen met haar oudere broer Michel, ook mee. Hans was natuurlijk van de partij. Lang geleden is er toen toch al iets van interesse voor het hardlopen ontstaan. Want ook de jaren daarna ging ze met Hans mee naar Werkhoven om daar aan een van de jeugdafstanden mee te doen. De trofeeën die Maxime eraan overhield, staan nog steeds in haar huis uitgestald en Hans was trots.

Hans bleef hardlopen, marathon na marathon, maar ook Maxime vergat het hardlopen niet, al was het alleen al door de enthousiaste verhalen van haar vader.

En toen, op een dag, misschien wel tijdens de gesprekken bij het gezamenlijk uitlaten van de hond van huize van der Ven, kwam het plan om het hardlopen serieus op te gaan pakken en misschien wel ooit samen een halve marathon te lopen. Maxime wilde serieus gaan trainen om fit te blijven. Bovendien was het goed te combineren met school én het was een mooie afleiding van de

dagelijkse beslommeringen. In 2017 was het dan zover. Samen ingeschreven voor de halve marathon van Utrecht en samen geëindigd met als prima eindtijd 02.11.02. Hans was trots en ze gingen verder.

Maxime werd lid van LGH

“Ik heb zeker in het begin getwijfeld om lid te worden. Ik dacht dat het leeftijdsverschil veel te groot zou zijn. Maar ik ben, samen met Hans en een groepje andere lopers van LGH, in 2017 meegegaan naar Terschelling om de halve marathon van de Berenloop te gaan doen. Dat was zo’n gezellig weekend met zulke gezellige mensen dat ik daar besloten heb om me bij LGH in te schrijven. En eigenlijk merk ik niets van een leeftijdsverschil.” Maxime is, niet gedwongen door Hans, in februari 2018 lid van LGH geworden.

Het grote werk

Na 10 halve marathons vond Maxime het tijd worden voor het grote werk. Ze wilde zichzelf blijven uitdagen en begon aan een marathon te denken. Op een goede dag appte ze Hans ‘Ik doe ook mee aan de marathon van Rotterdam’. “Oké”, dacht Hans, “Nu moeten we echt aan de bak, maar ze kan het wel.”

Ja, nog één keer: Maxime werkt elke zaterdag van 03.30 uur – 12.00 uur!

De marathongroep vertrekt om 08.30 uur, uitgeslapen en wel, dus konden ze nooit mee. Ze trainden met z’n tweeën en zagen alleen maar voordelen: “extra vrijheid om de training op het weer af te stemmen, je kent

elkaar goed en ziet veel eerder dat de ander erdoorheen zit, je spreekt elkaar nog meer. Ja, samen trainen is mooi en stimulerend”.

Vader en dochter waren allebei sterk. Vier keer meer dan 30 km gelopen, soms stond er veel wind, soms regende het heel erg en soms was het een combinatie van beide weertypes. Maxime kwam zelfs tijdens een training een keer uit op 38 km. Ze was ver-

geten dat ze nog naar huis moest lopen. Het ging echter zo lekker

dat ze vol zelfvertrouwen naar de marathon uitkeek.

En het werd zaterdag 6 april... de dag voor de marathon. Startnummers opgehaald, startlocatie verkend en best al wel een beetje zenuwachtig.

En toen werd het zondag 7 april, de grote dag.

De dag begon goed met een gezellige autorit naar Rotterdam in de auto van Rien, de man van Thea Stam. Het was voor Thea trouwens ook haar eerste marathon. De rit ging snel en weldra stonden Hans en Maxime aan de start met het doel de marathon in 4 uur 30 min. te lopen. Zij begonnen in hetzelfde startvak bij een temperatuur van 14 graden. Hans voelde al na 10 km dat hij zijn dag niet had. Na 22 km zei Hans tegen Maxime "Ga maar..." Nee, Hans had niet zijn dag.

Vol weemoed dacht hij terug aan zijn PR in Rotterdam toen hij de marathon in 3 uur 34 min. voltooide. Maar het werd 5 uur 13 min., nee, daar was hij niet tevreden mee. Waar hij wél tevreden mee is? Met het feit dat hij is doorgedaan en niet is uitgestapt. Ik heb ze nu wel alle 30 uitgelopen! "Weet je wat het eerste was dat ik zei toen ik over de finish kwam? Dit doe ik nooit meer!"

Ook Maxime heeft het zwaar gehad. Gelukkig gingen de eerste 20 km goed. Maar daarna "Van nature kan ik best afzien, maar dit was toch echt de knop omzetten. Tja, die eindtijd van 4 uur 50 min. viel me wel tegen. Maar wat heb ik genoten van het enthousiaste publiek en de leuke muziek. En ik dacht steeds als ik achteromkeek, ik ben gelukkig niet de laatste." Maxime ziet zich zeker weer een marathon lopen. "ik ben echt vooruitgegaan en trots op mezelf. Misschien is de marathon van Brugge wel iets."

Over 10 jaar...

Maxime: "Over 10 jaar zal ik zeker nog lopen en hoop ik nog in Houten te wonen, een fantastische plek!"

Hans: "Dan ben ik 72 jaar... Ik hoop dat ik dan nog sport, misschien niet hardlopen, wellicht fietsen of wandelen. Ik droom ervan om ooit nog eens te lopen naar Santiago de Compostella."

Belangrijk!

Hans en Maxime willen iedereen bedanken voor de enthousiaste reacties. Het meeleven vanuit de loopgroep was geweldig en wat kregen we veel lieve berichtjes op Facebook!

Tot slot

Allebei kijken ze heel tevreden terug op dit gezamenlijk avontuur. Beiden zijn het erover eens dat de vader-dochterrelatie verder verbeterd en verdiept is. Het was echt fantastisch om dit avontuur samen aan te gaan. Opeens gaat Hans gaat toch een beetje twijfelen... "Misschien was het toch niet mijn laatste."

